

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 7271/08
11.03.2009. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Мирјане Ивић, председника већа, Гордане Џакула и Вере Пешић, чланова већа, са саветником суда Весном Даниловић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље АА, коју заступа пуномоћник АБ, адвокат, против туженог Министарства рада и социјалне политике Републике Србије, Одсек за послове у области финансијске подршке породици са децом, ради поништаја решења туженог број 183-00-00684/2008-13 од 02.9.2008. године, у правној ствари признавања права на дечији додатак, у нејавној седници већа одржаној дана 11.3.2009. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства рада и социјалне политике Републике Србије, Одсек за послове у области финансијске подршке породици са децом број 183-00-00684/2008-13 од 02.9.2008. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Секретаријата за социјалну и дечију заштиту у Београду, број 183-7001/08-XIX-03 од 10.7.2008. године, којим тужили није признато право на дечији додатак за троје деце од 08.7.2008. године.

Тужила тужбом оспорава законитост решења туженог органа истичући да су погрешно управни органи нашли да не може да оствари ово право, јер поседује стамбену зграду и стан као непокретности које нису саставни део стамбеног простора. Међутим, како је навела, њена свекрва поседује једнособан стан од 28м² у __, а супруг тужиле није власник стамбене зграде у Београду, бб, јер су тамо живели као подстанари, а стан је у приватној својини ББ, који им је отказао уговор о закупу због неплаћања станарине. При том није јасно зашто органи одлучују на основу "инструкције" уместо да правилно тумаче и примењују закон. Сматрајући да је оспорено решење засновано на неправилно утврђеном чињеничном стању, предложио је суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени је у свему остао при разлозима из оспореног решења, па је предложио да суд тужбу одбије.

Испитујући законитост решења туженог органа у смислу чл. 39. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ" бр. 46/96), оценом навода истакнутих у тужби и одговора на тужбу, Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења и списка предмета произлази да тужили није признато право на дечији додатак за троје деце од 08.07.2008. године, јер је тужени увидом у списе предмета утврдио да њен супруг поседује стамбену зграду, а њена свекрва, члан жалилиног домаћинства, једнособан стан, па стога, како тужени образлаже, жалиља (тужила) поседује стамбену зграду и стан као непокретности које нису саставни део стамбеног простора, па не испуњава услов из члана 6. став 1. Закона о финансијској подршци породици са децом.

Међутим, према налажењу Врховног суда Србије, оспорено решење туженог органа донето је уз битну повреду правила поступка из чл. 199. ст. 2. Закона о општем управном поступку, јер је оспорено решење донето на основу непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлучног за законито решавање по захтеву тужиле, нема доказа на основу којих су чињенице утврђене, ни разлога који су били одлучни при оцени изведених доказа, а према налажењу овог суда, ни разлога који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву. Наиме, из образложења оспореног решења се не може закључити на основу којег доказа је тужени утврдио да тужилин супруг поседује стан у Београду, а тужилина свекрва једнособан стан у својини, не наводећи ни где се тај стан налази при чему се не може закључити ни на основу чега је тужени утврдио да је жалиљина (тужилина) свекрва и члан "жалилиног породичног домаћинства". При том не наводи прецизно ни доказе на основу којих је утврдио ове чињенице, а посебно не истиче које су чињенице несумњиво утврђене на основу решења Општинске управе Вождовац од 03.11.1992. године и на основу уговора о откупу стана од 18.02.1993. године, а што је све од значаја за законито одлучивање у овој управној ствари, нарочито имајући у виду датум подношења захтева за признавање траженог права од стране тужиле.

При том је уз тужбу тужила доставила и отказ уговора о закупу стана бб. у Београду као и Извод и земљишних књига ЗКВП аа КО ВВ. којим је повело у сумњу правилност утврђивања чињеница одлучних

Законитост одлуке са које је дошло у ствару правносна утврђивања туженица одлукама за законито решавање по захтеву тужиље.

Осим наведеног, инструкција општинским - градским управама о спровођењу Закона о финансијској подршци породици са децом број 011-00-345/2006-13 од 17.3.2006. године, IV одељак, тачка 11. не представља материјално-правни пропис на који се тужени може позивати приликом доношења одлуке у оваквој управној ствари, нити оваква инструкција има обавезујући правну снагу за органе који по оваквим захтевима одлучују.

Са свега изнетог, Врховни суд Србије је оценио да је оспорено решење донето уз повреду закона на штету тужиље, при чему је погрешно оценио и првостепено решење као правилно, будући да првостепено решење уопште не садржи образложење у смислу чл. 199. ст. 2. Закона о општем управном поступку, па стога не садржи ни кратко излагање захтева странке, утврђено чињенично стање, нити доказе које је у току поступка извео и на основу којих је утврдио чињенице које су одлучне за законито решавање по захтеву странке, као ни разлоге који су били одлучни при оцени доказа, јасне разлоге због којих није уважен захтев странке, правне прописе и разлоге, који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву, па је тужени, будући да ову битну повреду правила поступка учињену у доношењу првостепеног решења није отклонио, то је, и са ових разлога, оспорено решење незаконито.

Са свега изнетог, Врховни суд Србије је, применом одредбе чл. 41. ст. 1. и 2. у вези чл. 38. ст. 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде. У поновном поступку тужени орган ће на несумњив начин утврдити све битне чињенице за одлучивање по захтеву тужиље, па ће на основу потпуно утврђених чињеница, одлучних за законито решавање по тужилином захтеву за признавању права на дечији додатак, правилном применом материјално-правних одредаба донети законито решење. При томе ће имати у виду примедбе у погледу поступка и правно схватање суда изнето у образложењу ове пресуде, а којим је везан у смислу чл. 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 11.3.2009. године, У. 7271/08

Записничар, Председник већа - судија,

Весна Даниловић, с.р. Мирјана Ивић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Оливера Стругаревић

ЈК